

## סֵדֶר הַלְמוּד לַיּוֹם ה' אֲנִיךְ (כ' לעומר)

### סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹהַר"ן הַיּוֹמִי:

#### הַתּוֹרָה קָלָא

**צָרִיךְ** לְהַתְיָרָא וְלִפְחַד מִן הַכְּבוֹד, כִּי כְבוֹד הוּא סִכְנָה גְדוֹלָה, סִכְנָת נִפְשׁוֹת. כִּי הוּא דָן אֶת כָּל הַדֵּינִים, כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב (תהלים כ"ד): "מֶלֶךְ הַכְּבוֹד", כִּי כְבוֹד הוּא בְּחִינַת מַלְכוּת הַדָּן אֶת הַכֹּל. וְאַזֵּי הַכֹּל חוֹקְרִים וְשׂוֹאֲלִין "מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד", אִם הוּא רְאוּי לְזֶה. וְזֶה שְׁכַת־טוֹב (שְׁמוֹת כ"ט): "וְנִקְדַּשׁ בְּכְבוֹדִי", אֵל תִּקְרֵי בְּכְבוֹדִי אֵלָא בְּמִכְבְּדִי (זבחים קטו:), כִּי עַל־יְדֵי הַכְּבוֹד יוּכַל לְגַרֵם לוֹ מִיְתָה, חַס וְשָׁלוֹם, וְאַזֵּי הוּא נִשְׁקַל בְּמַאֲזָנִים, אִם, חַס וְשָׁלוֹם, יִפְגַּם בְּהַכְּבוֹד כְּחוּט הַשְּׁעָרָה שֶׁלֹּא יִקְבְּלוּ כְּמוֹ שְׁצָרִיךְ, אֲזֵי, חַס וְשָׁלוֹם, כַּף חוֹבָה מְכַרְעֵת. וְזֶה: נִקְרָא "מַאֲזָנֵי צֶדֶק" (ויקרא י"ט) כִּי 'צֶדֶק מַלְכוּתָא קְדִישָׁא' (עיינ תיקונים מאמר פתח אליהו) שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּבוֹד, מֶלֶךְ הַכְּבוֹד כַּנ"ל. וְהֵינּוּ מַאֲזָנֵי צֶדֶק, כִּי אֵז נִשְׁקַל בְּמַאֲזָנִים:

#### הַתּוֹרָה קָלָב

**יֵשׁ** צְדִיק שֶׁהוּא מְפָרְסֵם גְּדוֹל בְּמַדִּינָה אַחַת, וּבְמַדִּינָה הַסְּמוּכָה אֵינּוּ חָשׁוּב כָּלֵל, וְשׁוּב בְּמַדִּינָה אַחֶרֶת הוּא מְפָרְסֵם. הוּא עֵינִן הַכְּתוּב בַּזֶּהָר (תצא ר"פ): מֵעֵין דְּנִפְק מֵאַתֵּר חַד, וְאֲזֵלִי מִתְּחוֹת לְאַרְעָא עַד שְׁנוּבַע וְיוֹצֵא בְּרַחוּק בְּמָקוֹם אַחֵר, וְאַף בְּמָקוֹם שֶׁהוּלָךְ תְּחוֹת אַרְעָא, הוּא מִשְׁקָה שְׂרָשֵׁי אֵילָנָא:

## הַתּוֹרָה קִלְג

**וְאַרְח צְדִיקִים כְּאֹר נִגְה הוֹלֵךְ וְאֹר עַד נִכּוֹן הַיּוֹם. כִּי**  
 הַשֶּׁמֶשׁ בְּעֶצְמָהּ מְאִירָה בְּמִקּוֹמָהּ בְּשׂוּהַ בְּתַחֲלַת הַיּוֹם  
 וּבְאַמְצַע הַיּוֹם, רַק הַמְּנִיעָה הוּא מַחֲמַת הָאָרֶץ הַמְּפֹסֶקֶת בֵּין בְּנֵי  
 אָדָם וּבֵין הַשֶּׁמֶשׁ. עַל כֵּן אֵין הָאֹר מִתְּפַשֵּׁט כָּל כֶּךְ בְּתַחֲלַת הַיּוֹם  
 רַק מִקְצֵת מִקְצֵת עַד שְׁנֵת־פֶּשֶׁט עַל הָאָרֶץ. כֵּן הַצְּדִיק הוּא בְּעֶצְמוֹ  
 מְאִיר תָּמִיד, רַק הַמְּנִיעָה מַחֲמַת הַמְּקַבְּלִים. וְהַמְּנִיעָה הוּא מַחֲמַת  
 הָאָרֶץ הַמְּפֹסֶקֶת, הֵינּוּ הָעוֹלָם הַזֶּה. כִּי בְּנֵי אָדָם מְשַׁקְעִים בְּעוֹלָם  
 הַזֶּה, וְעַל כֵּן אֵינָם יְכוּלִים לְקַבֵּל אֹר הַצְּדִיק:

**וְהוּא עֵינָן שְׂאֵמְרוּ בְּגִמְרָא (עֲרוּבֵין כֹּא) עַל פְּסוּק: "מִגְלָה עָפָה כִּד**  
 עֵיפֶת לָהּ וְכוּ', כִּד קִלְפֶת לָהּ" וְכוּ', נִמְצָא כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ  
 כְּזֶרֶת אַחַת מְשֻׁלֶּשֶׁת אֲלָפִים וּמֵאֲתַיִם מִתּוֹרָה. נִמְצָא שֶׁהַתּוֹרָה  
 גְּדוּלָה וְרַחֲבָה מְאֹד, רַק שֶׁהַזֶּרֶת הַקָּטָן, שֶׁהוּא הָעוֹלָם, עוֹמֵד בְּפָנֵי  
 מְאֹר הָעֵינַיִם, וּמוֹנֵעַ מִלְּרְאוֹת אֹר הַגְּדוֹל שֶׁל הַתּוֹרָה, אִף שֶׁכָּל  
 הָעוֹלָם הַזֶּה הוּא רַק זֶרֶת קָטָן, נֶגֶד הַתּוֹרָה שֶׁהִיא גְּדוּלָה מְאֹד  
 וְרַחֲבָה מְנִי יָם (אֵיזֵב י"א). וְלִכְאוּרָה קִשְׁיָה, אֵיךְ יוֹכֵל דְּבַר קָטָן כְּזֶה  
 לְהַפְסִיק וְלַחְצֵץ בְּפָנֵי דְבַר גְּדוֹל כְּזֶה, שֶׁגְּדוֹל כְּמָה אֲלָפִים פְּעָמִים  
 כְּמוֹתוֹ. כִּי כָּל הָעוֹלָם הַזֶּה כְּלוֹ קָטָן מְאֹד כְּנֶגֶד הַתּוֹרָה, שֶׁגְּדוּלָה  
 כְּנֶגְדוֹ אֲלָפִים פְּעָמִים. אִךְ הוּא כְּמִשְׁלַח הַמּוֹבָא, כְּמוֹ מְטִבֵּעַ קִטְנָה  
 אִם תַּחֲזִיק אוֹתָהּ נֶגֶד עֵינֶיהָ, יִמְנַע מִלְּרְאוֹת הַר גְּדוֹל, אִף־עַל־פִּי  
 שֶׁהָהָר גְּדוֹל אֲלָפִים פְּעָמִים כְּמוֹ הַמְּטִבֵּעַ הַקִּטְנָה. אִךְ מַחֲמַת  
 שֶׁהַמְּטִבֵּעַ עוֹמֵדֵת נֶגֶד עֵינָיו, עַל־כֵּן חוֹצֵצֵת בְּפָנֵי רְאִית הָעֵינַיִם,  
 עַד שֶׁאֵינּוּ רוֹאֵה הַדְּבַר הַגְּדוֹל מִמֶּנּוּ כְּמָה פְּעָמִים. כֵּן כְּשֶׁמְנִיעַ וּבָא  
 אֶל הָעוֹלָם הַזֶּה, נִשְׁאַר שְׂקוּעַ שָׁם בְּהַבְּלֵי עוֹלָם, וְנִדְמָה לוֹ שֶׁאֵין

טוב מזה. והעולם הזה הקטן והמעט, מונע אותו מלראות אור גדול ומפלג של התורה, שהוא גדול כמה אלפים פעמים כנגדו כנ"ל. והוא ממש משל השמש, שהארץ מפסקת מלראות אור גדול של השמש, אף שהשמש גדול כמה פעמים כמו הארץ, והוא כמשל הנ"ל כמובא.

**וזהו:** "וארח צדיקים כאור נה", כאור נה' ממש. כמו השמש שמאירה תמיד, רק שהמניעה מחמת הארץ המפסקת כנ"ל, אף שהארץ קטנה נגד השמש וכמשל הנ"ל. כן הצדיקים מאירים תמיד, רק שהארץ הינו העולם הזה מפסיק מלראות אור הגדול שלהם. ואף שאורם גדול מאד, והעולם הזה כלו בכלל הוא קטן ופחות מאד נגד אורם הגדול, עם כל זה הוא מפסיק ומונע מלראות אורם, כמשל המטבע הנ"ל. וכל זה מחמת שהעולם עומד בפני עיניו וחוצץ בפניו, עד שאינו יכול לראות אור התורה והצדיקים הגדול ממנו אלפים פעמים. אבל אם יסלק המפסיק הקטן מנגד עיניו, דהינו שיטה עיניו מן העולם, ולא יסתכל על העולם, רק ירים ראשו ויגביה עיניו ויסתכל למעלה מן העולם המפסיק וחוצץ, אזי יזכה לראות אור הגדול והמפלג של התורה והצדיקים. כי באמת אורם גדול אלפים ורבבות פעמים מכל העולם הזה והבלי כנ"ל, רק שהעולם הזה עומד בפני עיניו, ואינו מניח אותו כלל להטות עיניו להסתכל למעלה על אור התורה והצדיקים, כמשל המטבע הקטנה הנ"ל ממש, העומדת בפני העינים ומפסקת מלראות הר גדול וכו' כנ"ל. אבל בקל יוכל לסלק המטבע מנגד עיניו, ותכף יראה הקר הגדול ממנו. כמו כן ממש לענין העולם והתורה, שבהעברה בעלמא, יכול להעביר העולם מנגד עיניו, ואז יזכה לראות אור הגדול של

התורה והצדיקים, שמאירין בכל העולמות כלם באור גדול מאד.  
והבן מאד.

**וכן** שמעתי בשם הבעל-שם-טוב, שאמר אזי ואבוי, כי העולם  
מלא מאורות וסודות נפלאים ונוראים, והיד הקטנה  
עומדת בפני העינים, ומעכבת מראות אורות גדולים:

### התורה קלה

**עבודה** גדולה לומר תורה אפלו ליחיד, כל-שכן לרבים. כי  
צריך לזהר מאד, שלא יאמר דבר שאינו ראוי לשכל  
המקבל. כי הוא בחינת נאוף, שמשליך טפי השכל באתר דלא  
אצטרך. ונקרא לבטלה, כי אינו מוליד אצלו כלום. ולפעמים  
נקרא נאוף ממש, שמוליד ומוציא פסול ופגום, הינו שהמקבל  
עושה על-ידי-זה דבר שאינו צריך לו לפי מדרגתו. ועל-כן על-ידי  
שאומר תורה, יוכל, חם ושלום, להתגבר עליו היצר בתאות  
נאוף. ועל כן צריך לזהר מאד כשאומר תורה ברבים, שדבוריו  
יתחלקו שלא ישמע כל אחד כי אם מה שצריך לו, לא יותר. ואף  
שאומר בפני רבים לכלם בשוה, עם כל זה לא יכנס בלב כל אחד  
ואחד כי אם הנוגע לו, וצריך לו. וכמו שכתוב בזהר (יתרו דף סח):  
"וישמע יתרו" והלא כלא עלמא שמעו אלא יתרו שמע וכו' עין  
שם. וזהו 'זכאה מאן דמלל על אדנא דשמע' (זהר תצוה דף קפו:). וזה  
שאמרו (ספח נב): כל הגדול מחברו, הינו שהוא גדול, ועל-ידי-זה  
אומר תורה, אזי יצרו גדול ממנו כנ"ל, כי יוכל להתגבר עליו  
היצר הרע בתאות נאוף כנ"ל, וצריך להשמר ולפילם דבוריו כנ"ל:

## סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"מ:

### להתירא מן הכבוד - קלא

א צריך להתירא ולפחד מן הכבוד, כי כבוד הוא סכנה גדולה סכנת נפשות, על כן כשמגיע איזה כבוד להאדם צריך לזהר מאד לקבלו כראוי לשמו ותברך לבד, כי אם חס ושלום יפגם בהכבוד כחוט השערה ולא יקבלו כראוי יוכל להסתלק חס ושלום על ידי זה:

### מעין דנפיק מאתר חד - קלב

א יש צדיק שהוא מפרסם גדול במקומו, ובמקום אחר הסמוך לו אינו מפרסם ואינו חשוב כלל, ושוב במקום אחר הוא מפרסם ביותר, אך באמת אפלו במקום שאינו מפרסם ואינו חשוב כלל גם שם עקר הקיום והחיות רק על ידו, רק שהוא בהעלם, והוא בבחינת מה שכתוב בזהר הקדוש (תצא ר"פ): מעין דנפק מאתר חד ואזל מתחות לארעא עד שנובע ויוצא במקום אחר, ואף במקום שהולך תחות ארעא הוא משקה שרשי אילנא:

### ואורח צדיקים כאור נוגה - קלב

א באמת התורה הקדושה והצדיקי אמת הם מאירים בכל העולמות כלם באור גדול מאד, ואורם גדול אלפים ורבבות פעמים מכל העולם הזה והבליו, אבל מחמת שבני אדם משקעים מאד בהבלי עולם הזה, והוא סמוך לעיניהם מאד ונדמה להם שאין טוב מזה, על כן העולם הזה אף שהוא קטן ומעט מאד ואין בו ממש כלל, אף על פי כן הוא עומד לנגד עיניהם, ומונע אותם מלראות אור הגדול והקדוש של התורה והצדיקי אמת והוא כמו אם תחזיק מטבע קטנה נגד עיניך בסמוך לא תוכל לראות הר

גדול, אף-על-פי שההר גדול אלפים ורבבות פעמים מן המטבע הקטנה, כן העולם הזה הקטן, ותאזות הממון והמטבע שעומד נגד עיניו מונע אותו מלראות אור הגדול של התורה והצדיקים, אבל באמת אם משים האדם זה הדבר עצמו אל לבו היטב, איך שהדבר קטן מזער כזה מעכב ומונע אותו מלראות אורות גדולים כל-כך, וכל זה מחמת שהוא סמוך מאד לנגד עיניו, אז בהעברה בעלמא יוכל להעביר העולם הזה מנגד עיניו, דהינו שיטה עיניו מן העולם ולא יסתכל על העולם הזה, רק ירים ראשו ויגביה עיניו ויסתכל למעלה מן העולם הזה הקטן מאד ומפסיק וחוצץ. ואז תכף יזכה לראות האור הגדול והמפלג של התורה והצדיקי אמת בשלמות, כמו במשל המטבע הנ"ל שבקל יוכל לסלקה מנגד עיניו ותכף יראה ההר הגדול, כמו כן ממש לענין העולם והתורה, וכמו שאמר הבעל-שם-טוב הקדוש זצ"ל: 'אוי ואבוי, העולם מלא אורות וסודות נפלאים ונוראים מאד, והיך הקטנה עומדת בפני העינים ומעכבת מלראות אורות גדולים כאלה':

### עבודה גדולה לומר תורה – קלד

א צריך לזהר מאד כשאומר תורה ברבים שדבוריו יתחלקו שלא ישמע כל אחד כי אם מה שצריך לו לא יותר, ואף-על-פי שאומר בפני רבים לכלם בשוה, עם כל זה לא יכנס בלב כל אחד ואחד כי אם הנוגע לו וצריך לו:

### סדר ימי מוהר"צ"ת הימי:

וכל אותו יום ששי ישב רבנו זכרוננו לברכה בבית עם העולם, וגם אני הייתי עומד לפניו ודבר עמנו הרבה ולא הלך למרחץ עד סמוך לפנות היום, מה שדרכו היתה תמיד לילך למרחץ ביום

# זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'רפח ❦ צֶמַח מִזֶּה רִנָּתוֹ יִצְיָ"ל "צֶמַח צִנְיָ מִקֹּוֹה שִׁדְיָ לְצַחַד מִסְפָּרַי רַבְּנֵי יְהוּדָה תִּיקוֹן לְכַ"ל" ❦  
❦ "חֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יוֹשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת ❦

שְׂשֵׁי תִכְרָף סָמוּךְ אַחֲרֵי חֲצוֹת וְאַחֲרֵי כֶּךָ עָנָה וְאָמַר כַּמָּה קָשָׁה לְהִיּוֹת מִפְּרָסָם לְהִנָּהִיג הָעוֹלָם (כְּלוּמַר כַּמָּה יִסּוּרִים הוּא סוּבֵל שֶׁהַכֹּל מִנְּחָ עָלָיו וְצָרִיךְ לְשֵׂאת בְּדַעְתּוֹ הַרְבֵּה מְאֹד) כִּי הֲלֹא זֶה הַדְּבָר שֶׁעוֹסְקִין עִתָּה לְכַרְךָ הַסֵּפֶר הַנִּ"ל נְדַמָּה לָכֶם שֶׁאֵין נֶחֱשָׁב לְכֹלֹם עֲנִין הַכְּרִיכָה הַזֹּאת (אֲבָל בְּאַמֶּת) כַּמָּה וְכַמָּה עוֹלָמוֹת תְּלוּיִים בָּזֶה בְּכְרִיכַת הַסֵּפֶר הַזֶּה וְכוּנָתוֹ הִיְתָה שֶׁהוּא צָרִיךְ לְשֵׂאת הַכֹּל עַל רֵאשׁוֹ כַּנִּ"ל וְאִזּוֹ הַבְּנוֹ מִרְחוֹק כַּמָּה גָּדוֹל וְעֲצוּם וְנִשְׁגָּב כָּל עֵסֶק וְעֵסֶק מֵעֵסְקֵי הַסֵּפָרִים וְהַעֲנִינִים שָׁלוֹ, שֶׁאֲפִלוּ בְּכְרִיכַת הַסֵּפֶר תְּלוּיִים כַּמָּה וְכַמָּה עוֹלָמוֹת, וְאַחֲרֵי כֶּךָ הִלֵּךְ לְמִרְחָץ וְלַמְקוּוֹה:

וְהִיְתָה שָׁם בְּשַׁבַּת-קֹדֶשׁ וּבְכָל הַשָּׁבוּעַ עַד יוֹם חַמִּישִׁי, כִּי נִתְעַצֵּל הַכּוֹרֵךְ הַנִּ"ל וְלֹא גָמַר הַכְּרִיכָה עַד יוֹם הַנִּ"ל שֶׁאַחֲרֵי שַׁבַּת הַנִּ"ל וּבְכָל יְמֵי הַשָּׁבוּעַ הַזֹּאת דִּבֶּר עִמִּי הַרְבֵּה וְכָל דְּבָרָיו לְחִזּוֹק אוֹתִי הַרְבֵּה בְּשִׂמְחָה וְאָמַר לִי: אֲפִלוּ הַחוֹלָה הַמְּטָל עַל עֵרֶשׁ דָּוִי מְחִזְקִין אוֹתוֹ הַרְבֵּה וְאוֹמְרִים לוֹ שֶׁלֹּא יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ וַיִּחֲזַק עֲצָמוֹ בְּכָל עֵז וְכֵן בְּאַמֶּת חוֹזֵר הַחוֹלָה לְאִיתָנוּ וּבְרִיאֹתוֹ עַל יְדֵי שִׂמְחָה אֶת עֲצָמוֹ וּמְבָרִיא אֶת עֲצָמוֹ וְאֵינוֹ נִמְשָׁךְ אַחֲרֵי עֲצָלוֹת וְכִבְדוֹת חָלְיוֹ, כִּי עַל יְדֵי זְרִיזוֹתוֹ וְהַתְּחִזְקוֹתוֹ חוֹזֵר לְבְרִיאֹתוֹ בְּאַמֶּת כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְכִיּוֹצֵא בָהֶם דִּבֶּר עִמִּי הַרְבֵּה מֵעֲנִין הַתְּחִזְקוֹת לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה בְּכָל מָה דֹּאֲפֶשֶׁר גַּם דִּבֶּר עִמִּי אִזּוֹ בְּאוֹתוֹ הָעֵת וְסֵפֶר לִי מִגִּדְל צִעְרוֹ וַיִּסּוּרָיו בְּלִי שְׁעוֹר, וְעֲצָם הַצִּעֵר וְהַיִּסּוּרִים שֶׁיֵּשׁ לוֹ מִהִילָדָה שֶׁל בְּתוֹ תְּחִיָּה שֶׁהִיְתָה אִזּוֹ חוֹלָה בְּיוֹתֵר מִחֲלֵי הַ"מְזֻלָּעִין" [אַדְמָת] אוֹ "פְּאֵקִין" [אַבְעִבוּעוֹת] וְאָמַר שֶׁהוּא מְרַגֵּישׁ בְּלִבּוֹ כָּל גְּנִיחָה וּגְנִיחָה שֶׁל הַתִּינוֹק וְשֶׁהוּא מְרַצֵּה הַלְוָאִי וְהָיָה לוֹ חֲלֵי הַ"מְזֻלָּעִין" בְּשִׁבִּיל הַתִּינוֹק:

וְאָמַר שֶׁהוּא דֹרְכֵי הַשֵּׁם שֶׁאֵי אֲפֶשֶׁר לְהַבִּין הֵינּוּ שֵׁישׁ דֹרְכֵי הַשֵּׁם

שאי אפשר להבינם שהם בחינת צדיק וטוב לו צדיק ורע לו וכו' (ברכות ה) אשר באותו השבועות דבר מזה בהתורה וביום הבכורים הנדפס בסימן נ"ו עין שם, ואמר שהיסורים שלו הם בחינת דרכי השם וספר אז מענין מה שמובא ב"שבחי האר"י ז"ל", שפעם אחת הפציר אותו הרבה הרב רבי חיים ויטאל זכרונו לברכה שיגלה לו סוד אחד, ולא רצה האר"י כי אמר שהוא סכנה גדולה לפניו והפציר אותו הרב רבי חיים ויטאל הרבה, ומחמת זה היה מכרח לגלותו כי אמר שלא בא לעולם כי אם לתקן נשמת הרב רבי חיים ויטאל זכרונו לברכה נמצא כשהרב רבי חיים ויטאל הפציר אותו היה מכרח באמת לגלות הסוד לפניו, ואחר כך תכף כשגלה זה הסוד נעשה בנו חולה ונפטר מחמת זה רחמנא לצלן ואיך אפשר להבין זאת כי הלא היה מכרח לגלות הסוד מחמת הפצרת רבי חיים ויטאל כנ"ל ואף על פי כן נענש על זה אך זה הוא בחינת דרכי השם שאי אפשר להבינם וספר אז כל זה לענין יסוריו מבניו ויוצאי חלציו שכל יסוריו הוא מחמתנו שיעוסק לקרב אותנו להשם יתברך והלא כוננתו באמת לשמים, ובודאי רצון השם יתברך באמת שיעסק בתקוננו לקרבנו אליו יתברך, כי זה עקר כבוד השם יתברך ורצונו וכו', ואף על פי כן יש לו יסורים וענשים כאלו מחמת זה דיקא אך זה הוא דרכי השם שאי אפשר להבינם כלל בשום אופן ואמר אז שזה יודע על עצמו זכות, שגם כשבאין לפניו ומספרין לו צער מתינוק אחר שנחלה חם ושלום כדי שיתפלל עליו, יש לו גם כן צער ויסורים כאלה ממש שיש לו מנבדו הנ"ל שמרגיש כל גניחה וגניחה של התינוק (שקורין קרעכי) בלבו כנ"ל: גם כשאחד נפרד חם ושלום מחבורת הכשרים המקרבים אליו יש



# זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'רל ◀ זאמר מוזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מלכה שדף צחד מספרו רבנו יהיה תיקון רב"ל" ▶  
◀ זק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ▶

לו גם כן כל צער הנ"ל והזכיר אז אחד מחברינו שנפרד ממנו והפליג מאד מגדל הצער והיסורים שיש לו מזה אחר כך ביום חמישי נגמר כריכת הספר, ולקחתי הספר מבית האמן, ובאתי עם הספר לפניו ועמדתי לפניו ואמר, עדין אין אתה בשמחה, ברבות הזמנים תדע גדלתי ואמר בלשון אשכנז בזה הלשון: אמאל וועסטו וויסען מיין גרויסקייט וגלה לי אז מענין הספר הנורא שלו שנשרף וכו' וכו' ועין במקום אחר (חיי מוזהר"ן קס"ט, ק"ע, תקעד) מענין הספר הזה אפס קצה המעשה תראה וכו':

## סדר לקויני עצות היומני:

כז כשאדם עוסק במשא-ומתן באמונה, זהו בחינת הקרבת קרבן התמיד והקרבת הקטרת. ואזי כל הקלפות נופלים, ועולים בהם כל ניצוצות הקדשה שבתוכם, ומחו נתעלה ונתחדש פנ"ל, ונחשב כאלו נבנה בית המקדש בימיו (שם).  
כח עקר הסרון הפרנסה שנתמעט בדורות הללו, אין זה אלא על-ידי השוחטים שאינם מהגנים. כי יש שוחט הגון מאכיל ומפרנס לישראל, והוא מעלה את הנפש החי המגלגל, על-ידי הברכה שהוא מברך על השחיטה. אבל כשהשוחט אינו הגון, ואפלו בשעת הברכה חושב מחשבת פגול ואינו שם בשעת הברכה, אזי כשעומד עם החליף לשחט את החי הוא עומד ברוצה נפשות, ויש צער להנפש החי וצועקת בקול מר, כי אינו מעלה את הנפש המגלגל, ואדרבא הוא מוריד את הנפש ממעלתה, ואין לה מנוח לכף-רגלה. אזי לו להשוחט הזה! אזי להנפש שהרג את הנפש ומסר אותה בכף אויביה! ועל-ידי-זה נתמעט הפרנסה, ומעט הפרנסה צריכין להמשיך בטרחה ויגיעה גדולה. ועל-ידי שוחטים אלו נכנע הנפש לגבי הגוף

וְהַחֲמַר וּמִתְגַּבְּרִים תֵּאָוֹת הַגּוֹף וְכוּ'. אֲבָל עַל-יְדֵי שׁוֹחֲטִים  
הַגּוֹנִים, מֵעַלְיָן אֶת הַנֶּפֶשׁ, וְנִכְנָע וְנִתְבַּטַּל הַגּוֹף וְהַחֲמַר, בְּחִינַת  
בְּהִמָּה וְסִכְלוֹת וְחֲשֵׁךְ, בְּחִינַת מִיתָה וְשִׁכְחָה וְדִין, בְּחִינַת חֲכָמוֹת  
חִיצוֹנִיּוֹת, וְנִתְעַלָּה הַנֶּפֶשׁ וְהַצּוּרָה, בְּחִינַת אָדָם וְחֲכָמָה וְאוֹר  
וְחַיִּים וְזִכְרוֹן וְחֶסֶד, בְּחִינַת חֲכָמַת הַתּוֹרָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִמְשָׁךְ  
פְּרָנְסָה בְּשִׁפְעַ גְּדוֹל כַּנֶּ"ל (שם סי' לז).

כד בְּשִׁישְׁרָאֵל שׁוֹמְרִין אֶת עֲצָמָן מִטְּרָפוֹת, עַל-יְדֵי-זֶה יֵשׁ לָהֶם  
פְּרָנְסָה (שם).

כה עַל-יְדֵי תֵּאָוֹת אֲכִילָה בָּא דְלוֹת וּבְזִיוָנוֹת וּבּוֹשׁוֹת (שם סי' מז).

כו עַל-יְדֵי שְׁפוּגָמִין בְּתַפְלִין, בָּא דְלוֹת וּבּוֹשָׁה, וְכֵן עַל-יְדֵי שְׁפוּגָם  
בְּאַמַּת בָּא עֲנִיּוֹת וּבּוֹשָׁה, כִּי עֵקֶר עֲשִׂירוֹת הוּא מְאַמַּת (שם).

כז צָרִיךְ שְׂיִהְיֶה לְהָאָדָם הַסִּתְפָּקוֹת, לְהַסְתַּפֵּק רַק בְּמָה שְׁצָרִיךְ לוֹ  
הַהֲכִירָה מִזֶּה הָעוֹלָם, וְלֹא לְנַהֵג אֶת בֵּיתוֹ כְּגְדוֹלִים דְּיִקְא, כְּנַהֲוֹג  
עֲכָשׁוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבֵּים הַרְבֵּה אֲנָשִׁים. כִּי אֵלּוּ שְׂאִין לָהֶם מִדַּת  
הַהֲסִתְפָּקוֹת, עֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר: "וּבִטָּן רְשָׁעִים תִּחְסָר", כִּי לְעוֹלָם חָסֵר  
לָהֶם הַרְבֵּה. עַל-כֵּן צָרִיךְ שְׂיִהְיֶה לוֹ הַסִּתְפָּקוֹת, לְהַסְתַּפֵּק בְּמָה  
שְׁחָנְנוּ הַשָּׁם. וְאַפְלוּ מִזֶּה הַהֲסִתְפָּקוֹת גּוֹפֶה צָרִיךְ לְהַפְרִישׁ מִמֶּנּוּ  
לְצַדֻּקָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה יְחוּד גְּדוֹל לְמַעְלָה, וְנִמְשָׁכִין כָּל  
הַשְּׁפָעוֹת טוֹבוֹת (שם סי' נד).

### סֵדֶר סְפֹרֵי מַעֲשֵׂי־טוֹת הַיּוֹמִי:

וְאוֹתוֹ הַדְּמוּת אָדָם לֹא הָיָה מְסַגֵּל לְהַנֶּ"ל, רַק (בְּאֶפֶן וּבִתְנָאי) שְׂיִהְיֶה  
הַמֶּלֶךְ מִשְׁפִּיל גֵּאִים וּמִגְבִּיָּה שְׁפָלִים וְהַלֵּךְ וְשַׁלַּח פְּקָדוֹת (הֵינוּ  
אוֹקְאִיזִין) עֲבוֹר כָּל הַיְעַדְנִירָאֵלִין [קְצִינֵי צְבָא בְּכִירִים] וְשָׂאֵר הַשָּׂרִים  
שְׂיֵשׁ לָהֶם הַתְּמַנּוֹת וְאוֹרְדִיר"ש [אוֹתוֹת הַצְּטִינּוֹת], וּבָאוּ כָּלָם,

# זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'רל"ב ❦ צִמְרֵן מְנוּחָה רַחֲמֵיךָ לְ"צֶדֶק צְדִיק מִקֻּוֹה שִׁדְךָ צִדְדֵי מִסְפְּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכָל" ❦  
❦ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת ❦

וְהַשְׁפִּיל אוֹתָם, וְלָקַח מֵהֶם הַהֲתַמְנוֹת שְׁלָהֶם, אֲפִלוֹ אוֹתָן שְׁהִיוּ  
לָהֶם הַתַּמְנוֹת שְׁעַבְדוֹ אֲצֵל אָבִי אָבִי זִקְנֵנוּ לָקַח מֵהֶם, וְהַגְבִּיחַ  
שְׁפָלִים וְהַעֲמִיד אוֹתָם תַּחְתֵּיהֶם. בְּתוֹכָם הָיָה הַשָּׂר הָאָנוּם הַנִּלְ"ל  
(הֵינּוּ שְׁהוּא הָיָה בְּתוֹךְ הַשָּׂרִים שְׁהַמְלֶךְ הָיָה עוֹסֵק לְהַשְׁפִּילָם) וְשָׂאל אוֹתוֹ  
הַמְלֶךְ: מַהוּ הַשְּׂרָרוֹת וְהַהֲתַמְנוֹת שְׁלָךְ? הַשִּׁיב לוֹ: הַשְּׂרָרוֹת שְׁלִי  
הוּא שְׂאֵהֶיָה רַשָּׁאִי לְהִיּוֹת יְהוּדֵי בְּפִרְהָסִיָּא בְּשִׁבִיל אוֹתָהּ הַטּוֹבָה  
שְׁעַשִּׂיתִי לְזִקְנֶךָ כִּנְ"ל וְלָקַח מֵאֵתוֹ זֹאת, וְחֹזֵר וְנַעֲשֶׂה אָנוּם פְּעַם  
אַחַת שָׁכַב הַמְלֶךְ לִישָׁן וְרָאָה בַּחֲלוֹם שְׁהַשָּׁמַיִם זָכִים, וְרָאָה כָּל  
הַשָּׁמַיִם עֹשֶׂר מִזְלוֹת, וְרָאָה שְׁשׁוֹר וְשָׂה שִׁישׁ בֵּין הַמִּזְלוֹת הֵם  
מְשַׁחֲקִים מִמֶּנּוּ וְהַקִּיץ בְּכַעַם גָּדוֹל וְנִפְחָד מְאֹד, וְצָוָה לְהַבִּיאַת  
סֵפֶר הַזְּכוֹרוֹנוֹת, וְרָאָה כְּתוּב בּוֹ שְׁעַל יְדֵי שׁוֹר וְשָׂה יְהִיָה נִכְרַת  
זְרַעוֹ, וְנָפַל עָלָיו פֶּחַד גָּדוֹל, וְסֵפֶר לְהַמְלֶכָה, וְנָפַל עָלֶיהָ וְעַל בְּנֵיהָ  
גַם־כֵּן פֶּחַד גָּדוֹל וְתַפְעֵם רוּחוֹ מְאֹד, וְקָרָא לְכָל הַפּוֹתְרֵי חֲלוֹמוֹת,  
וְכָל אֶחָד הָיָה פּוֹתֵר לְעַצְמוֹ, וְלֹא הָיָה קוֹלָן נִכְנָם בְּאִזְנָיו וְנָפַל עָלָיו  
פֶּחַד גָּדוֹל מְאֹד, וּבָא אֵלָיו חָכָם אֶחָד וְאָמַר לוֹ, שִׁישׁ לוֹ קִבְלָה  
מֵאָבִיו הָיָה שִׁישׁ שְׁלֵשׁ מֵאוֹת וְשָׁשִׁים וְחַמְשָׁה מֵיָנִי תַּחֲלוּכוֹת  
הַשָּׁמַשׁ, וַיֵּשׁ מְקוֹם שְׁכָל הַשָּׁלֵשׁ מֵאוֹת וְשָׁשִׁים וְחַמְשָׁה מֵיָנִי  
תַּחֲלוּכוֹת הַשָּׁמַשׁ מִזְרִיחִים לְשָׁם, וְשָׁם גָּדַל שִׁבְט בְּרָזֶל, וּמִי שִׁישׁ  
לוֹ פֶּחַד, כְּשִׁבָּא לְהַשְׁבֵּט הַנִּלְ"ל, נִצּוֹל מִהַפֶּחַד.

## סֵדֶר שְׁלָחוּ עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

סימן שעה (א) שלש חצרות פתוחות זו לזו ופתוחות לרשות הרבים ועירבה כל אחת מהחיצונות עם האמצעית והחיצונות לא עירבו יחד החיצונות אסורות זו עם זו והאמצעית מותרת עם כל אחת מהן והן מותרות עמה במה דברים אמורים כשנתנה אמצע' עירובה בזו ועירובה בזו או

שנתנו החיצונות עירובן באמצעות בשני בתים אבל אם נתנו שתי החיצונות עירובן באמצעות בבית א' שלשתן מותרות זו עם זו: (ז) שתי חצירות זו לפניו מזו ופנימית פתוחה לחיצונה והחיצונה למבוי ויש לפנימית דריסת רגל על החיצונה אם עירבה פנימית לעצמה ולא החיצונה או שעירבה כל אחת לעצמה ושכח א' מן החיצונה ולא עירב פנימית מותרת והחיצונה אסורה עירבה החיצונה ולא פנימית או שעירבה כל אחת לעצמה ושכח אחד מהפנימית ולא עירב שתיהן אסורות עירבה כל אחת לעצמה כל אחת מותרת בחצרה: (ח) עירבו ביחד ונתנו עירובן בחיצונה ושכח אחד בין מן הפנימי' בין מן החיצונה ולא עירב שתיהן אסורות עד שיבטל רשותו ואם נתנו עירובן בפנימי' ושכח א' מן הפנימי' ולא עירב שתיהן אסורות אבל אם שכח א' מן החיצונה ולא עירב פנימית מותרת: (ט) אם יחיד דר בפנימית ויחיד בחיצונה או שנים בחיצונה ועירבו אין היחיד שבפנימית אוסר על החיצונה: הגה והוא הדין רבים שהם כיחיד ואינן צריכין לערב כדרך שנתבאר לעיל סימן ש"ע (המגיד פ"ד): (י) שלשה חצרות זו לפניו מזו ויחיד בכל אחת אע"פ שרבים דורסים בחיצונה אינם אוסרים שכל אחת מותרת במקומה ואם היו שנים בפנימי' ולא עירבו הרי הם אוסרים על היחידים שבאמצעות ושבחיצונה זה הכלל רגל האסורה במקומה אוסרת שלא במקומה ורגל המותרת אינה אוסרת שלא במקומה:

**סימן שעט (א)** שתי חצרות וג' בתים ביניהם פתוחים זה לזה ורוצים לערב יחד זה בא דרך בית שאצלו ונותן עירובו בבית שבאמצע וכן עושה השניה ומותרים בשלשתן שכל בית שאצל החצר חשוב לו כבית שער וא"צ ליתן פת והאמצעי

הוא בית שמניחין בו עירוב וא"צ ליתן פת: (ב) שתי חצרות ושני בתים ביניהם ולא עירבו יחד אלא כל אחת לעצמה ובא מן חצר זה דרך בית שאצלו והניח עירובו בבית שאצל השני וכן עשה השני שגם הוא הניח עירובו בבית הסמוך לחצר האחרת ולא קנו עירוב שכל אחד הניח עירוב בבית שער של חצר אחרת:

**סימן שפ (א)** אחד מבני החצר ששכח ולא עירב עם האחרים אוסר עליהם מה תקנתם יבטל להם רשותו שיאמר רשותי מבוטלת לכם או קנויה לכם ואין צריך לקנו' בקנין סודר ויכול לבטל אף משתחשך ואם דר עם ארבעה או חמשה צריך לבטל לכל א' וא' שיאמר רשותי מבוטלת לך ולך ויש אומרים שדי שיאמר רשותי מבוטלת לכולכם אם ביטל רשותו סתם לא ביטל אלא רשותו שיש לו בחצר הלכך הם מותרים להוציא מבתיהם לחצר וגם הוא שהוא אורח בעלמא אבל אסורין להוציא מבית לחצר וגם הוא ויש אומרים שצריך לנעול ביתו כדי שלא יבא להוציא באיסור ולא יפתחנו אלא כשרוצה לצאת ולבא וינעלנו מיד אחר צאתו ובואו: (ב) אם ביטל להם גם רשות ביתו מותרין בין הוא בין הם להוציא לחצר בין מביתו בין מבתיהם: (ג) אם אינו רוצה לבטל להם רשותו אלא להשכירו יש אומרים שמועיל כמו ביטול ויש אומרים שאינו מועיל:

**סדר לקויי תפלות הימני:**

**תפלה קטו תתרכסו:** {מיוסד ע"פ תורה קל"ג} "מבטן שאול שועתי שמעת קולי, קולי שמעת אל תעלם אזנך לרוחתי לשועתי צפו מים על ראשי אמרתי נגזרתי קראתי שמך ה' מבור תחתיות" רבנו של עולם מלא רחמים על כל הברואים שבְּעוֹלָם, וּפְלוּ עָלַי אֵף עַל פִּי שְׁעֵשִׁיתִי מַה שְׁעֵשִׁיתִי, וְאֵף גַּם עָתָה אֲנִי כְּמוֹ

שְׁאֲנִי, הִרְחַמְן יִצִּילֵנִי מֵעַתָּה, אַף עַל פִּי כֵן אֲנִי רוֹאֶה וּמֵאַמִּין כִּי  
 רַחֲמֶיךָ אֵינָם כָּלִים מִמֶּנִּי לְעוֹלָם, רַק שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהִבִּין דְּרַכִּיךָ אִיךָ  
 אֶתָּה מִתְנַהֵג עִם כָּל הָעוֹלָם, בְּפֶרֶט עִם בְּעָלֵי הַבְּחִירָה שְׁבִיבִילָם  
 נְבִרָא הַכֹּל מֵרֵאשִׁי וְעַד סוּף, מִתְחַלֵּת הָאֲצִילוֹת עַד סוּף נְקֻדַּת  
 הַמְּרָכֹז שֶׁל עוֹלָם הָעֲשִׂיָה הַגְּשָׁמִי הַזֶּה, וְכֹל הָעוֹלָמוֹת אֲלֵפֵי אֲלֵפִים  
 וְרֵבִי רַבְבוֹת הַכְּלוּלִים בָּהֶם, וְכֹל הַמְּלֵאכִים וְשָׂרָפִים וְאוֹפָנִים וְחַיּוֹת  
 הַקֹּדֶשׁ, כָּל הַהִיכָלִין וְהַדְּרָגִין דְּקֹדְשָׁהּ, וְלַעֲמַת זֶה כָּל מָה שְׁבִקְלָפָה  
 וְסִטְרָא אַחֲרָא הַכֹּל כְּאֲשֶׁר לְכֹל נְבִרָא וְנוֹצֵר וְנִעְשָׂה בְּשִׁבְלֵנוּ בְּנֵי  
 אָדָם הַבְּעָלִי בְּחִירָה וְאֶתָּה מְסַרְתָּ הַבְּחִירָה בְּיַד בְּנֵי הָאָדָם כְּאֵלוֹ  
 אֵינָה בְּיַדְךָ, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה הַכֹּל בְּיַדֵי שָׁמַיִם  
 חוּץ מִיִּרְאֵת שָׁמַיִם וְאַף עַל פִּי כֵן בְּאֶמֶת גַּם הַבְּחִירָה בְּיַדְךָ, כִּי  
 מִמֶּךָ הַכֹּל וְאֶתָּה מְחַיֶּה אֶת כָּלָם וְכְמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם  
 לְבִרְכָה יִצְרוּ שֶׁל אָדָם מִתְגַּבֵּר עָלָיו בְּכֹל יוֹם, וְאֵלְמָלָא הַקָּדוֹשׁ  
 בְּרוּךְ־הוּא עוֹזְרוֹ הָיָה נוֹפֵל בְּיָדוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר "צוּפָה רָשָׁע לְצַדִּיק  
 וּמִבְּקֶשׁ לַהֲמִיתוֹ, ה' לֹא יַעֲזִבֵנוּ בְּיָדוֹ וְלֹא יִרְשִׁיעֵנוּ בְּהַשְׁפָּטוֹ",  
 וְאָמְרוּ אֵלְמָלָא שְׁלֹשָׁה מְקָרָאוֹת נִתְמוּטְטוּ רַגְלֵיהֶם שֶׁל שׁוֹנְאֵי  
 יִשְׂרָאֵל, חַד "וְאֲשֶׁר הִרְעוֹתִי" וְכוּ' וּמִי יִבִּין דְּרַכִּי נִפְלְאוֹתֶיךָ  
 הַנּוֹרָאוֹת וְהָעֲצוּמוֹת, וְעֵצֶם חֲסָדֶיךָ הַגְּלוּיּוֹת וְהַנְּסֻתָרוֹת  
 וְהַנְּעֻלָמוֹת, אֲשֶׁר אֶתָּה מִתְנַהֵג בְּחֲסָדֶיךָ בְּכֹל דוֹר עִם כָּל אָדָם  
 וְאָדָם בְּפֶרֶט:

תִּתְרַסֵּז: עַל כֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵי וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתַי, אֱלֹקֵי  
 הָרֵאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים, אֱלֹקֵי כָל בְּשָׂר חוֹמֵל דְּלִים שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל  
 פֶּה, שֶׁתְּחַמֵּל עָלַי בְּחֲמֻלָתְךָ הַגְּדוּלָה וְתִתֵּן לִי עֲצָה וְכֹחַ וְהַתְּחַזְּקוֹת  
 אִיךָ לְסִתָּם וּלְהַעֲבִיר עֵינַי הַגְּשָׁמִיִּים וְעֵינַי הַשֶּׁכֶל וְהַמְּחַשְׁבָה לְבַל  
 אֶסְתַּכֵּל עוֹד מֵעַתָּה עַל הַבְּלִי עוֹלָם הַזֶּה כְּלָל וּבְפֶרֶט לְבִלִּי לְהַתְּחִיל

# זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'רנו ✧ צֶמַח מְנוּחָה רַחֲמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִקֻּוּהָ שִׁדְךָ צֶמַח צֶמַח מִסְפְּרֵי רַבְנוּ יְהִי תִיקוֹן לְכָל יְמֵינוּ ✧  
✧ חֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנִיחָה" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת ✧

לְחַשֵּׁב בְּמַחְשַׁבְתִּי שׁוֹם מַחְשַׁבָּה הַנוֹגַעַת לְהַרְהוּרִים רָעִים חָס וְשָׁלוֹם כִּי בְּאַמַּת אֲנִי מֵאַמִּין שְׁעֵדִין יֵשׁ לִי בְּחִירָה בְּיָדָי, אֲךָ מֵעַצֵּם מְרִירַת הַהֲרִגָל קָשָׁה לִי מְאֹד לְאַחֵז מַחְשַׁבְתִּי בְּקִדְשָׁה אֲבָל אֶתָּה יָכֹל לְעֹזֵר לִי הַרְבֵּה לְמַעַן שְׂמֵךְ, לְמַעַן כְּבוֹדֶךָ, לְמַעַן חֲסִדֶךָ, לְמַעַן רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְהַגְּדוֹלִים בְּאַפְּן שְׂאֵנְצִל עַל כָּל פְּנִים מֵעַתָּה מִמָּה שְׂאֵנִי צָרִיךְ לְהַנְצִיל, וְלֹא אֶכְנַס עוֹד לְגִיהָנָם מִר כְּזֹה, לִיוֹן מְצוּלָה כְּזֹאת וְאַחֻס עַל נַפְשִׁי מֵעַתָּה לְהַרְחִיק מַחְשַׁבְתִּי בְּתַכְלִית הַרְחוּק, מִכָּל מִינֵי הַרְהוּרִים וְרַעִיוֹנִים רָעִים שְׂבַעְעוּלָם, וְלֹא יוּכְלוּ לְעֵלוֹת עַל מַחְשַׁבְתִּי כָּלֵל, אֲפֹלוּ עַל יְדֵי רְאִית עֵינַי הַגְּשָׁמִיִּים "שְׂמָרָה נַפְשִׁי וְהַצִּילֵנִי, אֵל אֲבוֹשׁ כִּי חָסִיתִי בְּךָ" שְׂמָרְנִי וְהַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי הַסְּתַכְלוֹת רָעִים וְהַרְהוּרִים רָעִים, "הַעֲבֹר עֵינַי מֵרְאוֹת שְׂוֹא בְּדַרְכְּךָ חַיִּינִי", יַעֲזֹרְרוּ רַחֲמֶיךָ הָעֲצוּמִים עַל עֵלֹב נַפֶּשׁ כְּמוֹנֵי הַיּוֹם, יִהְיוּ מֵעֵד וְרַחֲמֶיךָ עָלַי וְהִיָּה בְּעֹזְרֵי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׂאֵזְכָּה לְהוֹצִיא וּלְהַעֲבִיר עֵינַי בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת מִחִיזוֹ דְּהֵאֵי עֲלָמָא רַק אֲזַכָּה לְהַטּוֹת עֵינַי וְלִבִּי וְדַעַתִּי תָמִיד בְּכָל עֵת לְהַסְתַּכֵּל עַל אֹר הַתּוֹרָה וְהַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִיִּים הַמְּאִירִים בְּאֹר גָּדוֹל וְנוֹרָא וְנִשְׁגָּב מְאֹד, עַד שִׁיתְּבַטְּלוּ מִפְּנֵי עַל יְדֵי זֶה כָּל תַּאֲוֹת עוֹלָם הַזֶּה כִּי כָּבֵד גְּלִית אֲזַנִּי, וְאֲנִי מֵאַמִּין בְּזֹה בְּאַמַּת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה, שְׂכָל הָעוֹלָם הַזֶּה עִם כָּל תַּאֲוֹתָיו וְהַבְּלָיו אֵינֹ עוֹלָה כָּלֵל כְּנֶגֶד נְקֻדָּה אַחַת שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וְהַצְּדִיקִים הַקְּדוּשִׁים הַמְּאִירִים בְּכָל הָעוֹלָמוֹת בְּאֹר גָּדוֹל נִפְלָא וְנוֹרָא, רַק שְׂעוּלָם הַזֶּה הַקָּטָן מְאֹד בְּכַמוֹת וּמַחֲוֹת וְאֵיכוֹת כְּנֶגֶד נְקֻדָּה אַחַת מֵאֹר הַתּוֹרָה וְהַצְּדִיקִים, עוֹמֵד לְפָנַי עֵינַי בְּנֵי אָדָם וּמוֹנֵעַ וּמַעֲכֵב אוֹתָם מִלְּהַסְתַּכֵּל עַל אֹר הַגָּדוֹל וְהַיָּקָר שֶׁל הַתּוֹרָה וְהַצְּדִיקִים רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׂמֵךְ, אַחֲרֵי אֲשֶׁר חָמַלְתָּ עָלַי לִידַע וּלְהַאֲמִין בְּכָל זֶה לְבַל אֲנִיחַ לְטַעוֹת אֶת עַצְמִי עוֹד חָס וְשָׁלוֹם,

וְלֹא אֵלֶיךָ עוֹד חֹשְׁכִים וְלֹא אֶתְוֹר אַחֲרֵי לְבָבִי וְאַחֲרֵי עֵינַי, וְלֹא אָרִים  
וְלֹא אִשָּׂא עֵינַי לְהִסְתַּכֵּל כָּלֵל עַל עֶסְקֵי הָעוֹלָם הַזֶּה וְהַבְּלִיּוֹ,  
וְתִאֲזוּתָיו הָרָעִים וְהַמָּרִים בְּאַחֲרֵיתָם מְאֹד מְאֹד, רַק אֲעַקֶּם אֶת  
עֵינַי מִלְּהִסְתַּכֵּל עַל כָּל זֶה כָּלֵל, רַק עֵינַי לְנֹכַח יְבִיטוּ וְעַפְעַפִּי יִישִׁירוּ  
נְגִדֵי לְכוּן רְאִיתִי וְהִסְתַּכְלוֹתִי בְּכָל עֵת עַל אֹר הַתּוֹרָה וְהַצְדִּיקִים  
הָאֲמִתִּיִּים וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ תֹּאִיר עָלַי אֹרֶם הַגָּדוֹל וְהַנִּיעָרֵב, עַד  
אֲשֶׁר יִתְבַּטְּלוּ מִפְּנֵי עַל יְדֵי זֶה כָּל תִּאֲזוֹת עוֹלָם הַזֶּה וְעֶסְקֵי וְהַבְּלִיּוֹ,  
עַד אֲשֶׁר אֲזַכֶּה לְהַכִּיר אֹתְךָ בְּאֵמֶת "לְחִזּוֹת בְּנַעַם ה' וּלְבַקֵּר  
בְּהִיכָלוֹ":